

Gondolatok a délkelet-ázsiai szökőár után

Az újév első napjaitól a televízió képernyőjén és az újságok címlapjain a délkelet-ázsiai földrengés és szökőár pusztításának nyomaival kellett szembesülnünk. A romba dőlő falvak, elsodort üdülőtelepek, a temetetlen halottak látványa sokkoló volt. A cunami áldozatainak száma a híradások szerint már a százhatvanezer főt is elérte. Ilyenkor önkéntelenül is fölmerül a kérdés: Hogy történhetett meg mindez? Hogyan engedhette meg az Isten ezt a szörnyű pusztítást? Ezek a kérdések mindannyiszor előtörnek belőlünk, valahányszor természeti csapásokkal, háborúkkal, terrortámadásokkal, vagy egy halálos betegségben szenvedő kisgyermekkel találkozunk. Hol van ilyenkor Isten? Hiszen szüleinktől, lelkeszeinktől azt hallottuk, hogy Ő mindentudó, mindenható, mindenre képes. Miért nem avatkozott hát közbe? Talán Isten mégsem olyan jó? Vagy csupán közömbös?

Hogy a kérdésre felelni tudjunk, először tisztáznunk kell, hogy **milyen istenképben gondolkodunk**. Isten teremtett-e bennünket a saját képére, megosztva velünk a teremtés és a földi lét felelősségét, avagy mi teremtettünk istent a saját hasonlatosságunkra, egy antropomorf, szeszélyes, a világot játszóternek tekintő, felhők tetején üldögélő szakállas öregúr személyében? Sajnos a vallások egy jelentős része az utóbbi felfogást tette, s teszi ma is magáévá, ily módon elhárítva magától a felelős emberi magatartás szükségességét.

En azonban unitárius egyházunk tanítását idézve vallom: „**Isten lélek, Isten szeretet, Isten a mélység.**” Bizony Isten a mélység, mely a szívén hordozza az egész Világegyetemet, a csillagrendszereket, a bolygókat, s az azokon található valamennyi létezőt. **Ebben a végtelen élő rendszerben semmi sincs kizárólag önmagáért, minden kölcsönös függőségben létezik**, s ennek az isteni rendnek vagyunk mi is részesei. Nem egy a világtól elkülönült kényúr rakosgatja a bábokat, hanem a **teremtő gondviselés az egyes létezőkön keresztül nyilvánul meg**. A szorgos méhek porozzák be a virágokat, de az állatok sem élhetnének növények nélkül, s **mi emberek is folyamatosan függésben élünk a természetől**, s ily módon Istentől.

De ez a függőség kölcsönös, s felelősséget ró a magát gondolkodónak nevező emberiség vállára. **A bolygónkon bekövetkező természeti katasztrófák jelentős hányada az emberi tevékenység következménye**. A kiváltó okok a levegő, a

talaj, vizeink szennyezettsége, az ózonréteg elvékonyodása, a Föld felmelegedése. A háborúkat emberek indítják, a rablógyilkosságokat sem Isten követi el, s a különböző társadalmi problémákért, szegénységért, túlnépesedésért is mi vagyunk a felelősek. Nagyon sok súlyos betegség is a helytelen táplálkozás, egészségtelen élet- és gondolkodásmód következménye.

Természetesen a kép ennél árnyaltabb. Egy kontinentális jelentőségű földrengés, egy kisbolygó becsapódása nem írható a környezetszennyezés rovására, s nem minden betegség magyarázható az egészségtelen életmóddal stb. **Erre a kérdésre csak akkor kaphatunk őszinte választ, ha elvetjük túlzottan emberközpontú világszemléletünket**. Nem értelmesebb a szó szerint azt a bibliai verset, mely szerint az Úr az ember kedvéért teremtette a Földet, sőt az egész Univerzumot. Engedni kell gőgünkéből, s el kell fogadni, hogy **az ember csupán egyike a több milliárd élőlénynek**, s az óceán felszínén lebegő alga, vagy az erdőkben lakozó szarvas éppúgy Isten túláradó szeretetének a megnyilvánulása, mint mi magunk. Ha ezt el tudjuk fogadni, akkor megértjük, hogy **egy földrengés önmagában nem rossz és nem jó**. Azok számára, akik most szeretteiket gyászolják **a földmozgás rossz volt, de ne feledjük, a tektonikus lemezek mozgása tette lehetővé**, hogy az emberi élet kialakuljon és elterjedjen Földünkön. Egy nagy meteor becsapódása a dinoszauruszok számára a pusztulást jelentette, de helyet biztosított az emlősök térfoglalásának. A testünket emésztő baktériumot gonosznak, Isten csapásának tekintjük, de évmilliókkal ezelőtt mi is hasonló egysejtűek voltunk.

Azok a százazrek, akikről ma kegyelettel emlékezünk, nem éltek, s nem haltak meg hiába. Ahogy minden vízcsepp visszatér az óceánba, amelyből vétetett, úgy **ők is megtértek Istenhez, akiből létük kiáradt**, s ahogy minden egyes vízcsepp táplálja a növényeket, majd gazdagítja a világtengert, ezek az emberek is hozzájárultak a teremtés művéhez, a világot folyamatosan fenntartó, változó és megújuló, nemcsak az emberekért felelős isteni gondviselés munkájához. Mert Isten, az Univerzum teremtő és éltető szelleme örök, s általa mi mindannyian ennek az örökkévalóságnak a részei vagyunk.

Csesznegi Milványi Miklós

1%-OS FELHÍVÁS!

A MAGYARORSZÁGI UNITÁRIUS EGYHÁZ
tisztetettel és szeretettel hívja fel hívei és támogatói figyelmét arra,
hogy adóbevallásuk során a rendelkező nyilatkozatban egyházunkat
jelöljék meg kedvezményezettként!

Magyarországi Unitárius Egyház: 0200
Unitárius Alapítvány: 18052459-1-41

Köszönettel:
A Magyarországi Unitárius Egyház Elnöksége